

Dosarul nr. 2ra-1279/20

Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător – O. Parfeni

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, judecători – I. Secrieru, V. Mihaila, Iu. Cotruță

ÎNCHEIERE

21 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Inspectoratul național de securitate publică,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Moruz Valentina către Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Inspectoratul Național de Patrulare al IGP cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 26 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Inspectoratul Național de Patrulare al IGP, succedat de Inspectoratul național de securitate publică, fiind menținută hotărârea din 13 februarie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă:

La 14 august 2019, Moruz Valentina a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova și Inspectoratului Național de Patrulare al IGP cu privire la încasarea în mod solidar a cheltuielilor de judecată în sumă de 6200 lei.

În motivarea acțiunii, Moruz Valentina a indicat că, la 11 octombrie 2018, agentul constatator al INP al IGP – Alexandru Roșca, a întocmit în privința sa procesul-verbal contravențional nr. MAI04 498510 și prin decizia de sancționare a fost trasă la răspundere contravențională conform art. 236 alin. (1) din Codul contravențional, fiindu-i aplicată amendă în mărime de 6 u. c. și 3 puncte de penalizare.

Nefiind de acord cu procesul-verbal contravențional și cu decizia de sancționare din 11 octombrie 2018, le-a contestat în instanța de judecată, iar pentru apărarea drepturilor și intereselor în procesul contravențional, a fost nevoită să angajeze un avocat și să suporte cheltuieli de judecată în sumă de 6 200 lei.

Prin hotărârea din 24 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, a fost anulat procesul-verbal cu privire la contravenție din 11 octombrie 2018, întocmit în privința Valentinei Moruz conform art. 236 alin. (1) din Codul contravențional și decizia de sancționare, cu încetarea procesului contravențional. Totodată a fost

admisă în principiu cererea privind încasarea cheltuielilor de judecată în sumă de 6 200 lei, fiindu-i explicat dreptul de a se adresa în ordinea procedurii civile, după intrarea în vigoare a hotărârii din 24 aprilie 2019.

Potrivit reclamantei, originalele actelor ce confirmă achitarea cheltuielilor de judecată sunt anexate la dosarul nr. 5-2237/18 la Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, probe care au fost cercetate și examinate de către instanța specializată în materie de drept penal, asupra căroră s-a expus prin hotărârea din 24 aprilie 2019. Pentru apărarea drepturilor sale a fost nevoită să-și angajeze un avocat și să suporte cheltuieli în mărime de 5 000 lei, ceea ce se confirmă prin bonul de plată pentru serviciile de asistență juridică nr. 831398 din 07 februarie 2019, precum și cheltuieli de transport, ceea ce se confirmă prin copiile bonurilor fiscale în sumă de 1 200 lei.

Reieșind din cele expuse, reclamanta Moruz Valentina a solicitat încasarea în mod solidar din contul pârâților Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Inspectoratul Național de Patrulare al Inspectoratului General de Poliție în beneficiul său a prejudiciului material cu titlu de cheltuieli de judecată în sumă de 6 200 lei.

Prin hotărârea din 13 februarie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis parțial acțiunea și s-a încasat de la Inspectoratul Național de Patrulare al IGP în beneficiul Valentinei Moruz, cu titlu de compensare a cheltuielilor de judecată suportate la examinarea cauzei contravenționale, suma de 6 200 lei. În rest, acțiunea s-a respins ca neîntemeiată.

Prin decizia din 26 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Inspectoratul Național de Patrulare al IGP, succedat de Inspectoratul național de securitate publică, fiind menținută hotărârea din 13 februarie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis că, în cazul prejudiciului pretins de Moruz Valentina, acesta urmează a fi recuperat de către organele care au aplicat ilicit amenda contravențională, și anume Inspectoratul Național de Patrulare al IGP, în prezent, succedat de Inspectoratul Național de Securitate Publică. Or, art. 13 alin. (1) al Legii nr. 1545- XIII din 25 februarie 1998, statuează expres că repararea prejudiciului specificat la art. 7 lit. a), c)-g) și în capitolul III se efectuează din contul bugetului de stat, iar în cazul când prejudiciul a fost cauzat de organul de urmărire penală întreținut din bugetul local – din contul acestui buget. Prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decât instanța de judecată se repară de către aceste organe. De altfel, procesul-verbal cu privire la contravenție întocmit în privința Valentinei Moruz s-a finalizat prin sancționarea acestuia de către agentul constator cu amendă contravențională în mărime de 6 unități contravenționale și 3 puncte de penalizare.

La 28 iulie 2020, Inspectoratul național de securitate publică a declarat recurs împotriva deciziei din 26 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei decizii de respingere integrală a acțiunii formulate de Moruz Valentina.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Astfel, aceste încălcări ale instanței de apel au dus la soluționarea greșită a

litigiului. Suplimentar, s-a invocat faptul că Inspectoratul național de securitate publică nu este pârâtul corespunzător pe această categorie de litigii.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Inspectoratul național de securitate publică este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 26 mai 2020 și expediată participanților la proces la 05 iunie 2020 (f.d. 92), însă la materialele cauzei nu există înscrisuri care să probeze momentul recepționării acesteia de către recurent. Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 26 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost înregistrat la 28 iulie 2020, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care

evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Inspectoratul național de securitate publică.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Inspectoratul național de securitate publică.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova,

Judecătorii

Galina Stratulat,

Iurie Bejenaru